

หาดตะโละระติแคว

คำหนึ่งที่ป้าชายเลนเยะหรั่ง

ให้ไปจัดค่ายหรือร่วมค่ายที่เยะหรั่ง หรืออำเภออื่นไดนอก อ.เมือง บัตตานี ผมมักไม่ค่อยอยากไปแม้กระทั่งกับค่ายสัมมนาของกรมการชมรมรวงข้าวชุดใหม่ 2558 ซึ่งอัลฟาน ประธานชมรมคนใหม่ยืนยันที่จะจัดเมื่อ 29 กรกฎาคม 2558 ที่ผ่านมาที่หาดตะโละระติแควก็ตาม ยิ่งกลางวันวันนั้นผมติดภารกิจจนถึงเย็นก็ยังไม่อยาก เพราะถ้าจะร่วมได้ก็ต้องฝ่าดึกเข้าไป

ผมว่าแผนผมเหนือชั้นแล้ว คือยอมรับกับเด็กๆ ว่าผมกลัว ต้องมีคนไปเป็นเพื่อน ซึ่งขณะนั้น 1 ทุ่มกว่าแล้ว ยังหาเพื่อนไม่ได้ คนที่ผมมั่นใจ ไม่ป่วยก็ไปสังเกตการสอนเสียไกลสุดกู่ มีใกล้ๆ อยู่สองคนก็ต้องเตรียมเอกสาร ข้าราชการสำหรับงานค่ายบริการวิชาการอีกค่ายที่สวนสัตว์สงขลาในวันรุ่งขึ้น

ทว่าเด็กๆ ไม่ยอม ประสานงานทุกอย่างให้ผมไปให้ได้ สุดท้ายก็ส่งสุดา-เพื่อนที่จะกลับบ้านนราธิวาสในเช้าวันรุ่งขึ้นมาให้นั่งรถไปเป็นเพื่อน ผมยอมแพ้รับโทรศัพท์จากสุดาที่โทรมาอย่างเร่งรีบเร่งเร้าพอขึ้นรถปุ๊บ เธอก็บอกผมว่าเธอไม่มั่นใจเหมือนกัน

ว่าจะไปถูกไหม เพราะมีดีคำดูท่าจะดูทางยาก คำของสุดา ทำให้ผมเสียววาบ เมื่อนึกถึงว่าเราต้องไปแสดงตัวเป็นคนหลงทางกับชาวบ้านที่เราจะต้องเข้าไปถามทาง ซึ่งไม่รู้ว่าเป็นใคร

โชคดีสุดาจำป้ายได้ เลยเลี้ยวซ้ายเข้าเยะหรั่งได้อย่างแม่นยำ แต่เพียงเข้าสู่ถนนป้าชายเลนที่แสนมืดและเปลี่ยวไม่ถึงสิบกิโลเมตร เราก็จอกกับการสกัดของตำรวจและทหารกลุ่มหนึ่ง รถเลนสวนทั้งสองด้านไม่สามารถแล่นผ่านได้ ผมหันหน้าไปมองสุดาอย่างขอคำปรึกษา แต่เธอก็คงเหมือนเด็กๆ ในพื้นที่ทั่วไป คือ เฉย (อย่างชาชิน)

รถกะพิริบไฟฉุกเฉินจอดขวางถนนอยู่ 1 คัน ต้องเป็นรถของผู้ความไม่สงบแน่ๆ ... หรือว่าเป็นทหารที่จอดขวางไว้เพื่อไม่ให้ใครผ่านไปมาในขณะที่เจ้าหน้าที่กำลังกู้ระเบิด หรือว่ารถคันนั้นเป็นคาร์บอมบ์... ผมคิดไปต่างๆ นานา ถนนข้างหลังที่เคยโล่งพอให้ผมกลับรถเลี้ยวกลับได้ง่าย แออัดด้วยรถจักรยานยนต์และรถกระบะเสียแล้ว โชคดีที่ผมเว้นช่วงระหว่างผมกับคันหน้าไว้มากพอที่จะเลี้ยวกลับได้ ผมหักรถ

เข้าซิดซ้าย เพื่อเปิดพื้นที่ให้เลี้ยวกลับได้ในจังหวะ
หักล้อเดียว รถมอเตอร์ไซค์วัยรุ่นสองสามคันที่อยู่
ด้านหลังเห็นผมทำอย่างนั้นก็คงคิดว่าผมเปิดพื้นที่ให้
หมุนล้อเข้ามาอัดผมติดไว้ หมุดพื้นที่ที่จะกลับตัว

ผมจึงเริ่มยอมรับว่า เป็นไรเป็นกัน ลดกระຈຈລ
จะบอกกับเด็กวัยรุ่นพวกนั้นว่า เปิดทางให้ที่
แต่แวนหนึ่งก็กลัวว่า ถ้าเรากลับรถ ตำรวจอาจคิด
ว่าเราเป็นโจรหรือทำผิดอะไรสักอย่าง เขาระดมยิงไล่
ตามหลังได้ ผมหมดทางแล้วจริงๆ

สูตายังนั่งมองไปข้างหน้าอย่างเงิบๆ ซีราห์
รองประธานชมรมโทรมาถามว่าถึงไหนแล้ว เธอทั้งสอง
คุยกันภาษามลายูถิ่น แล้วหัวเราะเอิ๊กอ๊าก โดยไม่
เกรงใจผมที่นั่งหน้าเครียดตึงถึงอยู่สักนิด

รถคันหน้าป้ายแดง กระถกไปอีกหลายเมตร
บังคับให้ผมกระถกตามด้วย ผมนึกในใจ ช่างกล้าจริงๆ
ระหว่างนั้น มีคนทยอยเดินเข้าไปใกล้ตำรวจหน้าตาขึ้น
มีเด็กหญิงไม่คลุมผ้าในชุดพลະคนหนึ่งถูกจูงเดิน
ไปด้วย ผมรู้สึกเหมือนอากาศปลอดโปร่งขึ้น

ตอนนั้นจึงตัดสินใจพูดกับสูตาว่า ลงไปถาม
เขาหน่อยสูตา ว่าเกิดอะไรขึ้น สูตาชะงักอยู่ครู่หนึ่ง

เหมือนไม่อยากไป

“ไม่กล้าเหรอสูตา เราจะทำได้อะถึงจะรู้ว่า
เกิดอะไรขึ้น หนูรู้ใช่ไหมว่าผมกลัว” สูตาพยักหน้ารับรู้
แต่เธอก็ยังไม่ยอมขยับตัวลงไปอีก

“ถ้าไม่กล้าก็ไม่เป็นไร เดี๋ยวผมลงไปถามคนพูด
คนนั้นก็ได้อ เขาคงฟังภาษาไทยได้” ผมเข้าเกียร์ P
ทำท่าจะปลดเข็มขัด เขี่ยเบรกมือซึ่งกลายมา
เป็นเบรกเท้าเสียแล้วสำหรับรถรุ่นนี้ มันสร้างความ
สับสนให้ผมทุกคราวที่ตกใจไร้สติ

“คือหนูปลดเข็มขัดไม่เป็นคะอาจารย์...”
นักศึกษาปีสองจากอำเภอบาเจาะทำหน้าอายๆ
ผมหัวเราะเบาๆ ก่อนจะหันไปปลดล็อคข้างๆ
เธอเปิดประตูแล้วตัวปลิวออกไป ระหว่างนั้น
ผมเปิดคลื่น 91.0 อสมท.ที่ฟังอยู่เป็นประจำ รายการ
ถ่ายทอดเสียงจาก กทม.ยังไม่หมดช่วง พิธีกรพูดถึง
นักกีฬาฟุตบอลทีมบุรีรัมย์พร้อมหัวเราะสนุกสนาน
ผมไม่เห็นว่าเป็นสนุกสักนิด สองคนนี่ชอบแซวกันเอง
เป็นประจำ พักหนึ่งสูตาก็กลับมา

“ไม่มีอะไรคะอาจารย์ อุบัติเหตุ เขากำลังยกรถ
ขึ้นจากข้างทาง” เธอยิ้ม ทำหน้าโล่งอกแทนผม
ผมถอนหายใจจนหมดลึก เหมือนไฮเปอร์
ไทรอยด์จะหายขาดในพริบตา ใจกลับมาเต้นเป็น
จังหวะปกติ

พักหนึ่งถนนก็ใช้การได้ แต่นั่นก็เวลาเกือบ 3 ทุ่ม
เข้าไปแล้ว เราต้องใช้เวลาฝ่าความมืดของทางเปลี่ยว
ในหมู่บ้านป่าชายเลนอีกหลายกิโลเมตร

เวลาให้คนเราได้ตื่นแต่นั้นมันก็จะยาวนานเสมอ
เหมือนกับเวลาแห่งการรอคอย.

